

ARTIKULBO

Pühendusega kooli 45. aasta juubelile
Tallinna 32. Keskkooli leht
Talv 2016
Pilt: Helen Loit 37. lend
Homage Klimtile 2011

AVANG

Hea koolipere! Head sõbrad!

Aeg lendab kiiresti. 1. septembril 1971 uksed avanud Tallinna 32. Keskkool tähistab 2016. aastal juba oma 45. sünnipäeva.

Kui esimesel õppeaastal oli koolis 30 klassikomplekti 1121 õpilasega, siis 45 aastat hiljem on klasse 37 ja õpilasi 1003. Tippajaks saab pidada 1979/1980. õppeaastat, mil koolis oli 52 klassikomplekti, 1919 õpilast ja 120 õpetajat. Väidetavalt oli Tallinna 32. Keskkool siis ka kõigi aegade suurim eesti õppekeele üldhariduslik kool maailmas!

2016. aasta on kogu meie suurele kooliperele olnud sünnipäeva-aasta, kandes endas suuremaid

ja väiksemaid kooli tähtpäevale pühendatud sündmusi. Punkti oma juubeliaastale panime 11.–16. detsembrini toimuva juubelinädalaga.

Juubelinädal algas avatud uste päevaga kõigile lapsevanematele, vilistlastele, naabritele ja kooli headele sõpradele, kes olid külla oodatud. Samuti sisustati juubelinädalat nii mängude kui ka töötubade päevaga ning esmakordselt toimus gümnasistidele arvamusefestival.

Pidulik sünnipäevakontsert leiab aset 16. detsembril kell 16.00 Salme Kultuurikeskuses ning sama päeva õhtul algusega kell 19.00 algab koolimajas vilistlastepidu.

Soovin teile kõigile vahvat pidupäeva tähistamist!

Aitäh, et leiate aega meie sünnipäevamelust osa võtta, sest meeldivaim kingitus kooli sünnipäevaks on see, kui meil on aega ja rõõmu olla üksteise jaoks olemas. Aitäh kõigile, kes selle melu korraldanud on!

Palju õnne ning pikki ja edukaid aastaid sünnipäevalapsele!

Maarja Merigan
Tallinna 32. Keskkooli direktor

TALLINNA 32. KESKKOOL JA PLAYBOX	3
– LEGENDAARSEKS SAANUD SÜMBIOOS	
ÕPETAJATE ÖÖKAPIRAAMATUID	7
ANDRUS VAARIK: "SEE MAJA ON TÄIS EMPAATIA"	9
KUNAGI EI TEA, KAS NAD ON PAAR VÕI	10
LIHTSALT HEAD SÕBRAD	
PILK MINEVIKKU	12
LIIVAKELLAST OBJEKTIIVINI. ALATI FOOKUSES	14
32. KESKKOOLI STIIL AJAST AEGA	17
LUBADUSI UUEKS AASTAKS	19
VILISTLASTE LOOMINGUT	20
JÕULUHOROSKOOP	22
IGA PILT RÄÄGIB OMA LOO	24
KUI PALJU SINA MEIE KOOLIST TEAD?	26
SÜNNIPÄEVAÕNNITLUSI MUDILASTELT	27

TALLINNA 32. KESKKOOL JA PLAYBOX – LEGENDAARSEKS SAANUD SÜMBIOOS

ANNA LEENA NEERING JA CARMEN KASK 12.D

Meie maja seinte vahel mõõdetakse aega sündmustes. Õpilane, kes ei oska ajaliselt reastada Playboxi, Vaba Lava ja Moepeeglit, on pigem erandlik. Kõikidest sündmustest kõige võimsamaks on kujunenud just Playbox, mis muutub iga aastaga aina suuremaks. Loomulikult ei kahtle keegi meie seas enam ammu selles, et meie õpilased ja õpetajad on tasemel parodeerijad ja jäljendajad. Samas suudame ühtse kooliperena igal aastal uuesti üllatada ja eelkõige ikkagi iseennast. Mis küll on 32. keskkooli Playboxi fenomen ja miks on see niivõrd vajalik?

Sellel aastal tulid lavale peaaegu kõik 7.-12. klassid. Ideaalsest teravikust oligi puudu vaid üks klass! See tundub täiesti uskumatu, et ühest sündmusest võtavad osa peaaegu kõik, kes üldse esineda saavad. Jah, mõned Playboxi proovid tehakse paratamatult tundide arvelt, kuid see ei saa olla ainus põhjus, miks kõik sellega kaasa lähevad ja endast maksimumi annavad. Vastupidi, tegu ei ole kindlasti mingisuguse looderdamisega, sest kogu klassi kaasamine on kõva töö ja iga eelnev aasta seab Playboxile aina kõrgemad ootused. Sedasama on märganud ka meid külastanud žürii, näiteks kommenteeris Joosep Järveaar meie kooli Playboxi niiviisi: “Mind üllatas kõige rohkem see, kuidas klassid kokku hoiavad. Osa klasside pealt on seda roh-

kem tunda ja osa pealt vähem, kuid üldse, et klassid nii suure grupiga peale tulevad ja häbelikumat ka endaga kaasa tõmbavad, ongi kõige ägedam asi üldse. Minigi plakat kooli seina peale, mis ütleks “Lõpetage koolivägivald!”, ei ole üldse mitte midagi selle kõrval, kui kõik omavahel suhtlevad ja tiimina töötavad.”

Tahaks loota, et kogu selle tahtmisega end ületada ja eelnevate aastate võitjatest veel parem olla ei kao ära ürituse põhiline sõnum, mis seisneb selles, et iga õpilane tunneks end laval hästi ja tal oleks lõbus. Siiani ongi nii olnud, sest igasugune emotsioon kandub ka saali ja seetõttu tuleb igal aastal aina enam rahvast ka show'd nautima. Juba mitu viimast aastat on suurim probleem olnud publiku saali ära mahutamine. Jah, saalis on palav ja seal ei ole õhku, kuid mitte keegi ei taha sellest sündmusest ka ilma jääda ja pressib end sisse. Selle tulemusena on saanud traditsiooniks näiteks aknalaudadel seismine ja neljakesi ühel toolil istumine (kaks inimest istuvad ja kaks on süles). Meie värske vilistlane Karl Jakob Bartels kommenteeris olukorda Facebooki kommentaariumis nii: “Pole küsimustki: varsti on vaja Tallinna 32. Keskkooli Playboxil kolida Saku Suurhalli!” Eks näis, kui kaua meie koolipere aulas veel vastu peab, kuid mõte suurematele lavadele kolida ei tundugi enam

nii utoopiline.

Tase on viimaste aastatega nii kõrgele tõusnud, et võiks vabalt kutsuda “Sinu nägu kõlab tuttavalt” piletitest ilma jäänud inimesi Tallinna 32. Keskkooli Playboxi vaatama. Muidugi me ei tee seda, sest üks, mis teeb meie Playboxist niivõrd oma ürituse, on ikkagi see, kellele ta on suunatud: meie kooliperele. Suure osa vilistlaste seas on Playbox kindlasti ka üks neid põhjuseid, mis siia kooli ikka tagasi tõmbab. Olgem ausad, nii väikese raha eest sellise kvaliteediga meelelahutust annab ikka otsida. Boonusena toimub see sündmus kõigile armsas koolis ning tihti võib laval näha ka meie andekaid õpetajaid ja sellel aastal ka juhtkonda. Lõpetuseks üks Playboxi-järgne kommentaar meie vilistlaselt Andrus Vaarikult: “Meil oli väga lõbus. Silmad säravad lausa, sest näen, et nad (noored – toim.) on panustanud nii palju aega ja vaimu, võhma ja kõike seda. Lolluste tegemiseks on palju vähem aega, nad ei süsti kuskil kioski taga ennast või ei mõtle mingi odava dieedi peale. Nad on avastanud sellised kaifid, mis on progressiivsed, arendavad ja millel ei ole otseselt pohmelli.” Elagu Tallinna 32. Keskkooli Playbox!

Roland Laos, 33. lennu teatriklass

Teatriklassina esitasid meie eeskujulikumad poisid Playboxil ka oma kava. Olime käinud kogu grupiga vaatamas Rakvere Teatri lavastust „Täismäng“. Tegu oli Ingomar Vihmari lavastusega ning seda reklaamiti kui komöödiat striptiisiga kahes osas. Muidugi otsustasime Playboxil seda korrata - kursaõde Maasu tegi liikumiskava, mina, Ande, Pedaja(s), Kiisu ja Anton olime laval ning toonane huvijuht luges enne lavaleminekut sõnad peale, et aluspüksteni riidest ei tohi võtta (leopardimustriga stringid). Publik hullus esitusest ja pettus katkestusest. Hiljem palus austatud žürii meid back-stage'i (füüsikaklass) enda kava neile privaatsemas

2016. aasta Playboxi võitja Sia "The Greatest"

Brendi klass Playboxil Katy Perry looga "Hot N Cold"

õhustikus lõpuni esitama. Tegime seda. Žürii oli vaimustuses. Meid pärjati publikupreemiaga - Erich Kriegeri autogrammiga CD-plaat. Igale üks. Võib-olla oli šokolaadika.

Brent Pere, 43. lennu keskkonna- ja majandusklass

Võib öelda, et ma ootasin need kolm aastat gümnaasiumis Playboxi kohati isegi rohkem kui jõule. Playboxiga olid vähemalt soovid ja eesmärgid kindlad, jõuludega ei ole kunagi midagi selget. Iga-aastane kollektiivne ettevalmistus oli midagi tõeliselt ühendavat, isegi kui tuli lahendada nii mõnigi tühjast kohast üles tõusnud tüli. Kostüümidega sai heal juhul isegi mõni nädal enne Playboxi juba tegelema hakatud. Kahjuks oli see pigem erand ning enamusi tehti siiski ära ärevusega

alles samal päeval enne suurt etteastet. Võistlussituatsioon ise oli väga elav, inimesed närveldasid ning vaikust polnud meie armsast koolist lähima kilomeetri kaugusel. Igal aastal juhtus ka nii mõnigi äpardus ning ilma selleta me kohe ei saanud üldse hakkama. Kõige värskemalt on möödas 12.klassi number, kus mu kallid klassiõde pidi mulle ettaste ajal löögi vastu pöske andma, seda muidugi mitte päriselt, kui aga võistlustules olime, siis sain ma täiest jõust löögi näkku ja olin sellest üpriski šokeeritud. See muidugi ei seganud etteastet kenasti lõpetamast, kuid omamoodi huumoriga on seda meenutatud korduvalt.

Carine Jessica Kostla, 38. lennu teatriklass

Kui mõtlen tagasi oma kooliaastatele Tallinna 32. Keskkoolis ja

sealsetele Playboxidele, millel olen osalenud või mida korraldada olen aidanud, siis ausalt öeldes jään isegi vastuse võlgu, mis see number olla võiks. Tean aga, et mingil hetkel tundus Playboxil mitteosalemine täiesti mõeldamatuna. Ausalt öeldes oli Playbox lausa suurepärase võimalus oma aastatepikkust harjutamist eksponeerida, sest olles väike lauljaks saada ihkav tüdruk, veetsin enamuse vaba aega, juuksehari mikrina peos, Madonnat, Spice Girls ja kõiki teisi toonaseid popstaare väljendades. Esimest korda osalesin Playboxil vist lausa 2. klassis. Ma suurt ei mäleta peale selle, et julgesin esitada täieliku soolonumbri lauljatar Anastacia'na. Tean, et punane parukas oli peas, klepsutatokas alaseljal ja ema oli isegi oma prilliklaasid markeriga roosaks värvanud, sest sellel lauljataril olid

just sellised ees. Järgmine kord (umbes aasta või kaks hiljem) võtsin juba ka sõbrannad kampa ja tegime tolleaegse tüdrukutetrio Las Ketchup megahitti "Ase-reje". Meil läks lausa nii edukalt, et pääsesime oma kavaga Pirital toimuvasse linnavooru. Viiendas klassi jõudnuna olin ühinenud ka õpilasesindusega ja mäletan, et see oli esimene kord, kui olin ka Playboxi peakorraldaja. Esimene kord piletid trükkida, need maha müüa, plakateid joonistada, žürii hankida (kusjuures kutsusin sinna 11-aastase plikatirtsuna nt ka Erich Kriegeri ja Marek Sadama), auhinnad muretseda ja kõik muu sinna juurde kuuluv. Mäletan, et see oli meil sõbrannadega igavesi vahva ettevõtmine: nii organiseerimispool kui ka kavade välja mõtlemine, sest loomulikult tuli ju ka eeskujulikult ise osaleda. Mäletan, et korraldasime maikuus

Eurovisiooni-teemalise Playboxi ja tegime lausa kolme numbrit, sealhulgas nt Kreeka hittlugu "S.A.G.A.P.O.", kostüümiks prügi-kotid, mille tõmbasime keha ümber rullisukaitsmete ja hõbedase teibiga, pillid hankisime sõbranna isalt. Julgen väita, et huumor ei jäänud alla Joosep Järvesaare selleaastasele näosaate numbrile. Jäljendasime veel ka Ruffuse lugu "Eighties Coming Back" ja Türgi võidulugu "Everyway that I can", mille tarbeks lasin vanaemal täpselt samasuguse lintidega kleidi õmmelda, et number ikka võimalikult autentne välja näeks. Praegu mõtlen tagasi, et olime omal ajal ikka väga ägedad 11-aastased tüdrukud. Korraldasime üritust, ise sellest rõõmu tundes, ja ka esinemisnumbreid valmistasime alati suure õhinaga. Kerisime Eurovisiooni salvestuse VHS-kasseti kümneid kordi tagasi, et artistide koreograafia ära õppida, ja kõik see oli hiilgavalt lõbus.

Katrin Kubber, 41. lennu teatriklass

Juba enne, kui 32.-s oma kooliteed alustasin, oli mulle silma ja kõrvu jäänud, KUI vinge sündmus see selles koolis on. Ülimalt pisikesel laval astusid üles terved klassikomplektid, saal oli pungil täis, energia oli laes, elati kõigile kaasa. Tase kasvas iga aastaga uute lava- ja valguslahenduste,

Carine klass Koit Toomet parodeerimas

kostüümide ja ümberkehastumistega. Näinud mõningaid selle aasta Playboxi videosid, on hea tõe deda, et sündmus põleb praegugi heleda leegiga ja tase ENDISELT ainult tõuseb. Vilistlasena läheb sellistel hetkedel muidugi südame alt soojaks; ei muretse absoluutselt, et praegused õpilased 32. laheduse kuvandit kaotamas on.

Rääkides aga enda Playboxi aegadest, siis meie klassil oli rõõm kõigil kolmel gümnaasiumiaastal saada auhinnaline koht. 10. klassis tegime Britney „Hit me baby one more time“i. Mäletan, kuidas klassiõe Seidiga mõtlesime minu kodus samme välja ja miksime lugu lühemaks. Tegime ühe õhtuga kogu asja valmis ja siis esitasime järgmisel päeval klassile, et nüüd teeme seda, sest tegelikult tegime algul OutKasti „Hey ya!“, olime isegi juba proove sel-

lega teinud, aga tundsiime, et see kuidagi ei toimi, ja leidsime, et kui tahame midagi paremat, siis tuleb kogu asi konkreetset väljamõelda ja klassile maha müüa. Nii läkski ja endale väga suureks üllatuseks võitsime. See Playbox jäi vahest meie klassi kõige tugevamalt saatma, sest oli meie ainuke võit. Lisaks mäletan, kuidas aasta hiljem teatriklassi ees järgmise Playboxi eel mingi klass suure seltskonnaga Youtube`ist meie kava süvenenult vaatas, imetles ja arutas. Täitsa staari tunne tekkis. Naljakas seik looga seoses on veel see, et täitsin Britney rolli ja tollal olid mul veel pikad juuksed ning kui 12. klassi lõpus lühikesed pea lõikasin, ütlesid mingid väikesed poisid, kui neist möödusin: „Vaadake, see on ju Britney, ta on juuksed maha lõiganud.“ Olin kohkunud, et kuidas nii noored mind endiselt selle järgi teavad ja

ära tunnevad.

Järgnevatel aastatel oli muster sama: valisime loo, tegime proove ja siis otsustasime paar päeva enne uue loo kasuks, nii et peaproovis polnud meil üldjuhul väga midagi näidata, kuid teadsime, et võtame end kokku ja lõpuks teeme ikkagi ägeda asja. Kõik need lugude vahetamised ja proovid ei läinud muidugi ilma tülide ja suure stressita. Me olime vastuoluline klass ja arusaamine sellest, mis on hea või äge, oli väga erinev. Lõpuks suutsime laval jätta alati kokkuhoidva ja võimsa klassi mulje nii Playboxidel kui ka teistel sündmustel, kuid sisuliselt me nii meeletult kokkuhoidvad ja n-ö teineteist kallistaja tüüpi klass ei olnud. Vabal ajal ajasid kõik oma asja ja igaüks omaette oli väga andekas isiksus. Vahest ühendas meid ja tagas edu see, et oli ühine arusaam: klassi au tuleb alati, rusikas püsti, hoida ja mingit poole jõuga jura tegema ei lähe. Mulle meeldis, et me selline isiksuste ja kohati keeruliste inimeste klass olime, usun, et just see erinevus ja vastuolulisus tegi meie etteasted põnevaks ja igapäevaelu koolis värvikamaks. Igavad me polnud! Usun, et praegugi pole!

Legendaarseks saanud Britney Spears

ÕPETAJATE ÖÖKAPIRAAMATUID

MATHIAS KANGUR 9.B

Kerstin Vessik

Éric-Emmanuel Schmitt, "Oskar ja Roosamamma. Kirjad Jumalale"

Oscar on kümneaastane poiss, kes põeb ravile allumatut leukeemiat. Teda ümbritsevad täiskasvanud püüavad halva mängu juures head nägu teha. Ainus, kes julgeb välja öelda tõe, mida Oscar niigi aimab, on haiglas vabatahtlikuna töötav vanem proua, keda kutsutakse Roosamammaks. Ta pakub poisile välja omamoodi mängu, milles nad lepivad kokku, et iga Oscari päev läheb arvesse kümne aastana. Roosamamma õhutusel hakkab ta saatma iga päev kirju Jumalale, milles ta jutustab vaimukalt ja elavalt oma kujuteldavast teismelisepõlvest, abiellumisest, lastest, oma muredest ja rõõmudest. Tänu sellele sõprusele ja kirjutamisele leiab Oscar taas elurõõmu, tahtmise leppida vanematega ja julguse vastu minna oma saatusele.

See raamat paneb kindlasti mõtlema ja aitab elu kõrvalt vaadata, näitab, mis on tähtis. Seda raamatut võib lugeda igas vanuses, sobib igasugusele lugejale. Kindlasti huvitav ühe õhtu lugemine. Ei saanud seda enne käest panna, kui lõpp käes.

Raamat on üks põhjapanevamaid ja elutervemaid teoseid. Meenub tohutu emotsioon, mis sellest sain.

Triin Viiron

"Kõnelused tiigriga", Donald Bisset

Raamatu esimene pool räägib tiigrist, kes toitub sõnadest. Autor peab temaga dialoogi, räägib mitmesuguseid lugusid, et tiiger nälga ei sureks.

Teine osa raamatust koosneb mitmest huvitavast ja kaasahaaravast lastejutust.

Tihti peale eristame kedagi teistest kas välimuse või mõne muu asja tõttu. Meenub selline juhtum raamatus, kus üht olendit peeti ebameeldivaks tema välimuse tõttu ning tiiger temast põrnitsedes ringiga mööda läks. Siinkohal võib saada olulise õpetuse, et probleem ei olegi hoopis temas, vaid sinus endas, kuna hoidud eemale mingi suvalise mulje tõttu, milles ei saa teist süüdistada.

Nii võõrastav, kui see lugu ka algul oma tavapärasest lähenemisest kirjutamisel ei olnud, sain peagi aru selle kontseptsioonist ja avastasin, et see raamat on erakordselt huvitav ja nunny.

Kui sirvida raamatu esimesi lehti ja see huumor sobib, siis tasub ka ülejäänud raamatut lugeda. Olen ühe eksemplari kinkinud perele, kus ema oli lugudest ehk rohkemgi vaimustunud kui lapsed.

"San Michele raamat", Axel Munthe

Raamat on täis vana targa mehe kirjeldusi, tähelepanekuid ning analüüsi inimese, võimalikkuse ja võimatuse üle. Rootsi päritolu (ime)arsti mälestused, kes ravis igavlevaid Euroopa rikkureid, aga käis ka maavärinatest ja taudidest laastatud aladel. Ta rajas Capri saarele elamise, mis oli täis valgust, koeri, eskapismi ja Vana-Rooma aegseid artefakte. Tuleb meelde peatükk, kus keerlevad nunnakloostri ebamaisus, teine maailmasõda ja saatana irvitus.

Tahtsin raamatut, mis oleks tiheda kirja ja pehmete kaantega, et oleks kergelt kaasaskantav ja keskmiselt mahukam ehk ei anna ühe jutiga läbi lugeda.

Jalutasin ühel päeval sõbrannaga Haapsalus ja tema soovitas "San Michele raamatut". Minuti pärast olime jõudnud tänaval raamatuid müüva kaupmeheni, kellel see olemas oli. Järgneva kahe aasta jooksul lugesin raamatut korduvalt.

Soovitan neile, kelles eelnev kirjeldus skepsist tekitas. Pärast raamatu lugemist saab ka Capri teise tähenduse.

Meelis Raiend

Murray Stein, "Jungi hingeatlas"

Raamat annab põhjaliku ülevaate psühholoogiast, millega tegeles 60 aasta vältel Šveitsi psühhiaater ja analüütilise psühholoogia rajaja Carl Gustav Jung. Murray Stein võtab Jungi teosed kokku ja jagab lugejaga psühhiaatri vastuseid mitmesugustele elulistele küsimustele. Nii on raamatust võimalik uurida ja teada saada, millest koosneb inimene, milline on isiksuse struktuur, kuidas toimub inimese areng ja kuhu on inimesel võimalik areneda. Jungi arusaama järgi on inimese elu peamine eesmärk individuaatsioon. Lühidalt öeldes tähendab see psühholoogilise arengu teekonda, mille abil saab inimene iseendast teadlikuks.

Kui raamat kõnetab mind, siis meeldib see mulle tervikuna. Tõsi, igas raamatus võib leida peatüki või lõigu, mis teatud ajahetkel avaldab tavapärasest tugevamat mõju. Selle teose puhul on mind korduvalt paelunud anima ja animus`e, meie sisemise olemuse ehk hinge teema. Jung nimetab anima`ks naiselikku alget mehes ja animus`eks mehelikku alget naises. Teooria kohaselt on ideaalne suhe mehe ja naise vahel võimalik, kui need kaks arhetüüpi ja füüsilised vormid täielikult ühilduvad. Selliselt võime leida

enda hingesugulase.

Olen märganud ja aru saanud, et vajalikud raamatud jõuavad meieni hetkel, kui me neid kõige rohkem vajame. Siis loeme raamatut huviga ega soovi seda käest panna. Mäletan hästi aega, kui minuni jõudis "Jungi hingeatlas". See juhtus perioodil, kui nägin elu valdavalt vaid tumedates toonides. Ma olin enesesse tõmbunud ja tihti üksinda. Just sellel perioodil jõudsid minu ellu mitmed olulised raamatud. Nii leidsin ka "Jungi hingeatlase". Teosest sai minu hea kaaslane, kellega peetud dialoog muutis elu. Jõudsin arusaamisele, et maailm ei piirdu vaid viie meelega poolt tajutavaga. Ühtlasi tunnetasin, et Jungi raamatut lugedes kõnelesin tegelikkuses iseendaga.

Soovitan raamatut kõigile, kes on valmis esitama elulisi küsimusi iseendale. Minu arvates on üks olulisemaid vaimseid samme küsimuse "Kes ma olen?" esitamine. See küsimus avab tee inimese sisemaailma. Ma usun, et kõik arenguks vajalikud vastused peituvad enda sees. Tuleb vaid leida õiged küsimused ja need endale esitada. Raamat on abistav ja suunav vahend vastuste leidmisel.

ANDRUS VAARIK: “SEE MAJA ON TÄIS EMPAATIAAT”

MART KAASIK

Eelmisel õppeaastal ajakirjanduse valikaines tehtud intervjuud:

“Olen oma olemuselt maapoiss,” lausub Linnateatri üks karismaatilisemaid ning tuntumaid näitlejaid, kes võtab mind vastu oma stiilses antiiksisustusega toas. Laitmatult viisaka välimuse, enesekindla maneeeri ning lahke hoiakuga härrasmees tundub olevat avatud mõtlemisega ning tema jutt on siiras ning ladus. Tore on kuulata, kuidas ühelt ideelt liigub teema sujuvalt ja märkamatu teisele teemale, aga vastuseid tuleb rohkemgi kui vaid küsitud küsimusele.

Andrus Vaarik tõdeb siiralt, et on väga õnnelik võimaluse üle teha sellist tööd, mida ta praegu kirega teeb. Pole ta kunagi unistanud eriti suurelt, kuid on alati olnud tänulik kõigi elu keerdkäikude üle, mis tema teele on sattunud, ning võtnud kinni võimalustest. Praegune, kolmas leping teatriga tagab talle nüüd surmani rahus näitlemise.

Pühendus täielikult näitlemisele

“Kasvasin kodus, kus polnud vist ühtegi raamatut,” meenutab Andrus Vaarik oma lapsepõlve. Alustanud näiteringist, astus ta 32. keskkooli teatriklassi, kus ta leidis endas piisavalt enesekindlust, et võtta näitekunsti kui hobi, mis talle kunagi ehk palka hakkab

tooma ning millele tõeliselt pühenduda. Peale rikastavat ja perspektiive avavat kolmeaastast koge- must gümnaasiumis proovis ta astuda lavakunstikooli, kuid sisse mängis ta end sinna alles teisel katsel kaks aastat hiljem.

Andrus Vaariku arvates on 32. keskkool koht, kus õpitakse mõistma, mitte hukka mõistma. See on maja täis empaatiat. Nagu paljude teiste erinevate põlvkondade õpilastele, on see Mustamäel asuv loovust väärtustav keskkool unustamatu asutus, kus tema talent leidis rakendust.

Soovitab tegeleda sellega, mis motiveerib

“Näitleja töö on luuseritele,” ütleb mees maheda tooniga, “Laval võid olla kasvõi kuningas, kui päris elus seda pole.” Kuid nagu iga kunstivorm, nõuab ka näitlemine tohutut pühendumust, tuleb vahet teha reaalsusel ja fantaasial, et neid lõpuks kombineerida. Võti, olemaks lavadel huvitav, seisneb mitmekesisuses ning paindlikkuses. “Nagu iga hea pianist peab oskama nii Mozartit kui ka Amy Winehouse’i mängida, nii tuleb

Foto: Erakogu

Andrus Vaarik

ka näitlejal erinevaid rolle esitada,” leiab Vaarik.

Tema suhe kuulsusega on üsna igapäevane. “Alguses ajas ikka muigama, kui ühel tänaval mitu korda järjest ära tunti,” meenutab Andrus Vaarik aega, kui ta alles teatrilaval tuntuks sai. Ta lisas, et kuulsusega peab olema ettevaatlik, sest väga lihtsalt võib muutuda üleolevaks või hoopis elu põletama hakata.

On tore kuulda, et tema elu on võtnud pöörde, mida ta eales võimalikuks ei pidanud, ning on tõesti aru saada, et härra on selle eest väga tänulik. Eks ta annab inimestele tagasi, nii nagu kohane – nimelt lavadel ja ekraanidel masside meelt kvaliteetselt lahutades.

Ta soovitab soojalt kõigil tegeleda sellega, mis neid motiveerib ning õnnelikuks teeb. Koolile ja õpilastele soovib Andrus Vaarik loovust ning kirglikult oma unistustele järgnemist.

KUNAGI EI TEA, KAS NAD ON PAAR VÕI LIHTSALT HEAD SÕBRAD

IIRIS PURGE 11.B

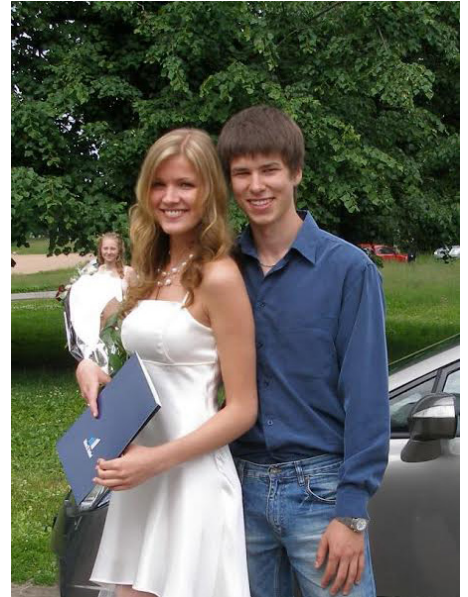
„Täna tuleb üks armumise päev, saba nimel, ma tunnen seda õhust,“ ütles Ott Sepp, mängides kass Nitramit lastefilmis „Röövlirahnu Martin“. Koolis on alati lisaks õppimisele tegeletud ka armuasjadega. See lihtsalt on meie igapäevaelu osa ja seda muuta ei saa, pole vajagi. Pisike Armastus südames muudab iga päeva ilusamaks.

Vestlesin koolist ja õige inimese leidmisest kahe paariga: vilistlaste Loore ja Harry Rööpsoni ning 12.b õpilase Laura Põllu ja Raul Hannusega 12. c klassist. Loore Randloo lõpetas 2010. aastal humanitaar- ja Harry 2008. aastal IT-suuna.

Loore ja Harry lugu algas päris lõbusalt. Aastal 2006, septembri alguses, mil Loore õppis veel 9. klassis, tuli ühel vahetunnil tema juurde Harry klassivend Raul ja sosistas talle naljatledes, et ta meeldib ühele tüübile. See

jäi Looret veidike kummitama ja ühel päeval astus ta sellele tüübile ligi ning uuris järele, mis toimub. See kutt, Harry, naljast midagi ei teadnud ja sattus üsna piinlikusse olukorda. Tollest hetkest hakkasid nad sageli kohtuma ja tutvus arenes päris kiiresti tõsiseks suhteks. Oma esimesele kohtingule läksid nad 16. septembril 2006, mida on pärast tähistanud ka oma suhte aastapäevana. Loore ja Harry abiellusid kümme aastat hiljem täpselt samal kuupäeval.

Vähem huvitavam ei olnud ka Rauli ja Laura lugu. Lähemalt suhtlema hakkasid nad umbes aasta tagasi. Ükskord järeltöölt tulles küsis Raul Lauralt, kuidas läks, tema vastas sellele „Hästi“ ning kõndis minema. Napisõnalisus jäi tüdrukut piinama, ta kirjutas noormehel ning nad jäid vestlema. Paar kuud hiljem kutsus Raul Laura ühele peole, kus noored tegid oma suhte ametlikuks.

Loore ja Harry

muredega. Harry tõi Loores väljas siiruse ning tohutu armastuse tema vastu. Koos moodustavad nad suurepärase terviku ning on parimad sõbrad. Samas oskavad nad draamatseda ka laiali jäetud asjade pärast, mis peaksid kiiremini oma koha leidma, enne kui endale jalad alla võtavad.

Laura ja Raul hoolivad üksteisest väga ning teevad kõik, mis nende võimuses, et üksteisel parem oleks. Kuigi Raul on tihti väga aeglane ja teeb paljusid asju viimasel minutil ning on lisaks veel perfektsionist, siis nimetab Laura teda maailma numpsimaks inimeseks. Samamoodi kannatab Raul ära kõik Laura tujutsemised ja naiseliku loogika ning peab teda ikkagi kõige armsamaks inimeseks.

Laura ja Raul

Loore hindab Harrys üle kõige tema pühendumist ja mitte millelegi käega löömist. Naine saab meest kõiges usaldada ning tema juurde minna nii rõõmude kui ka

Küsimusele, kas paarid ka teisi tuvikesi koolis tähele on pannud, vastasid nad, et mõni ikka leidub. Samas kunagi ei saa ju kindel olla, kas nad on suhtes või lihtsalt head sõbrad, kui nad just käest kinni ei hoia või ei kallista. Loore teadis lisaks endale veel ühte paari, kes on abiellunud.

Loore ja Harry koolis käimise ajal oli kõige populaarsem koht puhvet, mis alati paksult rahvast täis. Kes sisse ei mahtunud, veetis aega puhveti ees (kunagi oli puhveti sissepääs söökla kõrval) või esimese korruse koridoris. Harry klassi poisse tabas vahepeal lauatenmise hullus, mida nad usinasti mängisid. Loore rääkis ühe naljaka loo, kuidas põhikooli ajal vahetunnis poisid märgade salfanätsakatega kleepisid lakke kõike, mis ette jäi: joonlaudu, pastakaid jne. Ma ei mäleta täpselt, mis tund see olla võis,

kuid seda seika peaks teadma ka tolleaegne klassijuhataja Leeve Eero, kes klassi poisse korrale kutsuma kutsuti ja ka paraja šoki sai. Ilmselt lõppes poiste vägitegu õppealajuhataja juures ja pika märkusega. Hea sõnaga meenutasid nad ka ajalooõpetajat Heiki Haljasorgu ning tema „Silenciumit!“. Sel ajal oli koolis niivõrd lahe käia, et päeva lõppedes oli lausa kurb olla.

Loore klassijuhatajad olid Kadri Tasane, Leeve Eero, Triin Kivirähk ja Siiri Ernesaks. Talle meeldis väga bioloogia ning lemmikõpetaja oli Leelo Jaanimägi. Harry klassi ohjas Tiiu Niidas, kes praegu ka Laura klassijuhataja. Harry pidas väga lugu vahetundidest ning kui seda võtta polnud, siis eesti keelest. Õpetajatest meeldisid talle Kerstin Vessik ja Heiki Haljasorg.

Praegused õpilased peavad lugu Thea Bernsteinist ja Tiiu Niidast, kes alati Laurat ja Rauli koos nähes küsib, kuidas neil läheb. Laura ja Rauli esimene mälestus koolist oli tutvumispidu. Kooliga seoses meenuvad neile ikka talvel külmad ja kevadel palavad klassiruumid ning liiga koolilaul.

Kui Loorele meenub esimesest päevast koolis pikk noormees karikakardegaga, siis Harryle gümnaasiumi sisseastumiskatsed. Seal kohtus ta oma lapsepõlvesõbranna Estriga, keda polnud ammu näinud. Sügisest sattusid nad ühte klassi ja pinginaabrid. Palavad tervitused Harrylt Estrile!

Et heietused liiga vesiseks ei ki- suks, siis lõpetan ühe lõbusa vastandamisega. Armastage üksteist ja kinkige hellust, sest jõule teisiti veeta oleks patt!

	Loore ja Harry	Laura ja Raul
ÖÖKULL VS. LÕOKE	Harry on praegu täiskohaga öökull, sest kirjutab ülikooli lõputööd hiliste öötundideni välja ja hommikuti armastab kaua magada. Loore armastab pigem varem magama minna ja varem tõusta.	Raul on öökull, Laura ei suuda üleväl olla ei hommikul ega öhtul.
TUUPUR VS. PINGISOOJENDAJA	Mõlemad olemas tuupurid, mistõttu peame aeg-ajalt ka pinke soojendama.	Perekond pingisoojendajad.
KOMÖÖDIA VS. ÕUDUKAS	Loorele meeldib väga õudusfilme vaadata, aga üksi ta neid vaadata ei julge, mistõttu sunnib ta Harryt neid endaga koos vaatama. Harry valiks pigem komöödia.	Ühtne komöödia.
TIROOLI SUPP VS. KAAMLILIA	Kumbki neist pole sünninud ei üht ega teist.	Sel päeval jääb mõlemal söömata.
POOD VS. KOOLIPUHRET	Kes poodi viitsis minna, kui puhretis kõik vajalik olemas oli.	Koolipuhvet.
AJALUGU VS. KEELED	Ajalugu. Keeled on selle kõrval kuiv pähe tuupimine.	Raul võtab ajaloo ja Laura keeled.
POP VS. KLASSIKALINE MUUSIKA	Neile meeldib väga tantsida ja nautida seda teha popmuusika järgi. Vahel võivad teha ka ühe valsi.	Mõlemad eelistavad popmuusikat.
ÜHE KOOLIKELLAGA JÕUAB...	...viimase pirukaampsu suhu pista ja klassi joosta.	...lõdvalt garderoobist klassi.
UNISTUSTE KAASLANE	Otseloomulikult abikaasa	Rauli jaoks Laura ning Laurale Raul.

PILK MINEVIKKU

SANDRA VALK 10.A JA SILJA VALK 9.LEND

Mis tunne võis olla Tallinna 32. Keskkooli esimestel õpilastel koolimajja minnes? Millised olid õpetajad ja juhtumised koolis 45 aastat tagasi? Neid aegu meenutab ja kirjeldab lähemalt Silja Valk 9. lennust, kes 45 aastat tagasi seda kooliteed alustas.

Esmamulje

Aasta oli 1971. Läksin esimesse klassi, kui kool avati. Esimesi klasse oli meil tohutult palju. A,B,C,D,E ja F ning igas klassis oli 38-40 õpilast. Tol hetkel oli see mulle nii hirmutav. Meie aktus toimus koolimaja ees. Siis lõigati linti, peeti kõnesid ja kogu mass sai koolimajja sisse. Kõik tundus minu jaoks nii suur ja võimas. Ja nii uus! Ma ei jõudnud ära oodata, et sinna juba järgmisel päeval tagasi minna ja tõeliseks õpilaseks hakata.

Esimesed õpetajad

Mäletan oma esimest õpetajat, kes oli Age Viil. Samuti mäletan oma paralleelklassi õpetajat Helge Zimmerit. Minu teine klassijuhataja oli Mari-Anna Puskar. Väga põnev oli see, et hiljem sai temast ka meie kooli direktor. Üks tore õpetaja, kes veel mulle kohe meelde tuleb, on minu kehalise kasvatuses õpetaja Milvi Simson. Ta lihtsalt pakatas elurõõmust ja nakatas sellega meidki. Kehalisest kasvatuses sai üks minu lemmiktunde. Mulle tohutult meeldis näiteks spordisaalis

Chrislyn Villik ja Silja Valk kooli ees pärast keskkooli lõpuaktust 1982. aastal

mööda köit saali lakke ronida. Igatsen siiani kõiki neid huvitavaid ja pööraseid asju, mida me seal tunnis tegime.

Milline Kelder?

Kooli tulles oli esimene direktor Harri Kelder. Tema kontor asus koolis teisel korrusel. Sellega seoses oli lemmik koolinali kõigil see, et kui teistel koolidel on kelder ikka keldris, siis 32. keskkoolil asus Kelder teisel korrusel. Kasutasime ära igat võimalust seda nalja rääkida ja olime kõik alati väga õnnelikud, kui sellest juttu tehti.

Pioneerid või nurmenuku õied?

Mingil ajal saime koolis oktoobrilasteks. Tol ajal olid kõik sellised hetked meie jaoks tohutult olulised. Eriti hästi mäletan, kui saime pioneerideks. Olime kõik spor-

disaalis. Kõik pidid lugema töötust, mille peale seoti meile kaela punased pioneerirätikud. Kõigile kingiti ka kimp nurmenukke. Mäletan hästi, kuidas me neid õisi imesime. Tseremoonia lõpuks oli kogu spordisaali põrand nurmenukuõisi täis.

Muusika kui väljapääs

Mäletan veel hästi meie kooli koori. Olime oma laulmisega päris kõvad tegijad. Käisime ka palju väljaspool kooli esinemas. Mõnikord olid proovid ka tundi-de ajal ja ma pean tõdema, et oli täitsa mõnus puududa. Meie ajal oli koolisüsteem tänapäevast veidi erinev. Üks suurimaid erinevusi oli see, et tundidest puududes ei pidanud kontrolltöid järele tegema. Seega iga puudumine, mis mul koori tõttu tekkis, oli natuke nagu privileeg ja ma nautisin

seda väga.

Oh, keemia!

Mul on meeles ka keemia õpetaja Evi Kalmeti. Usun, et pole ühtegi õpilast, kes õpetaja Kalmetit ei mäleta. Õpetaja Kalmeti oli üsna kuri ja range. Enne keemiatunni algust käisid kõik õpilased, õpikud käes, koridoris ringi ja õppisid. Keegi ei tahtnud olla see, kes jäi tegemata koduse ülesandega vahele. Samuti olid tal alati varuks mõned head ütlused. Kõige eredamalt on mul meelest tema ütlus „Ega sa ei ole maadlusmatil, et siin lõsuta.“ Seda lauset kuulis igaüks vist keemiatunnis päris mitu korda. Keemia on mul nüüd aga endiselt väga selge ja seda kõike tänu õpetaja Kalmetile.

Tutipidu

Väga äge oli minu jaoks ka tutipidu. See oli üsna sarnane sellega, mis on praegugi. Kõik tulid kooli kui väikesed lapsed. Kaasas oli nii kaisukarusid kui ka muid mänguasju. Tol ajal oli meil traditsioon

kõik koos Mustamäel ringi joosta. Kõigepealt alustasime koolist seest. Jooksime ükshaaval läbi kõik klassid ja koolinurgad, mis vähegi võimalik. Edasi jooksime kõik koos mööda täiesti suvalisi teid erinevates Mustamäe paikades. Terve päeva käis meiega kaasas üks suur pidu ja trall. Laulsime kogu aja igasuguseid laule ja tuletasime üksteisele meelde kõiki seiku ja vimkasid, mis koolis tehtud sai. Rõõmu sees oli aga peidus ka veidike nukrust. Kõik mõistid, et kooli lõpp on lähedal ja varsti läheme kõik eraldi edasi. Sellel hetkel me aga otsustasime seda mõtet ignoreerida ja lihtsalt nautida päeva nii suurejooneliselt kui võimalik.

Spikerdamise võlud ja valud

Siis tuli aga eksamiperiood. Meie klassile oli langenud valikeksamiks keemia. Olime kõik murest murtud, kuidas me selle küll läbi teeme. Siis saime aga suure üllatuse osaliseks. Nimelt oli kooli õpeala juhataja ka eksamikomis-

joni esimees ja tema oli nõus meiega koostööd tegema ühe üllatavalt hea plaaniga. Tol ajal olid eksamitel piletid. Õpilased läksid ükshaaval sisse, valisid suvalise pi-

leti ja vastasid siis just sellel piletil olevale küsimusele. Neid pileteid oli meeletult palju ja kõikide selgeks saamine tundus võimatu. Siis tuligi meile pähe see geniaalne plaan. Leppisime kokku, et igaüks õpib selgeks ainult ühe pileti. Plaani järgi pidi õppealajuhataja igale piletile mingi märgi peale tegema, nii et me kõik saaks aru, millist valida. Kõik tundus ideaalne. Olime selle ideega tohutult rahul. Eksamipäeval kooli tulles ootas meid aga suur üllatus. Õppealajuhataja oli haigeks jäänud. Kogu meie imeline plaan lendas vastu taevast. Olime kõik paanikas ja võtsime klassiga vastu ühise otsuse, et keegi meist ei ole nõus eksamit tegema. Siis tuli aga keemiaõpetaja meid otsima. Ta lubas, et kui keegi pole nõus minema, siis hakkab ta meid nimekirja järgi ükshaaval sisse saatma. Selle peale jooksime kõik mööda kooli laiali õpetaja eest ära. See oli küll lapsik, aga sel ajal tundus see meile olevat ainuke lahendus. Lõpuks sai õpetaja meid kätte ja mitte keegi ei pääsenud eksamist. Pole vist vaja mainida, et selle aasta keemiaeksami tulemused ei olnud mingil põhjusel väga head.

Praegu võin, käsi südamel, öelda, et Tallinna 32. Keskkoolis veedetud aeg on üks paremaid ja mõnusamaid aegu minu elus. Tihti mõtlen oma klassist ja sõpradest ja koolist üldse. Koolis veedetud aeg saab varsti mööda nagu kiire unenägu, nii et hinnake seda ja nautige kogu südamest!

Direktor Harri Kelder, klassijuhatajad, õppealajuhatajad ja hoolekogu esimees 1982. aasta lõpuaktusel

LIIVAKELLAST OBJEKTIIVINI. ALATI FOOKUSES

KATRIIN KENTS, 10.D IIRIS PURGE, 11.B

Enne praegust koolilehte Objektiiv on lehel olnud palju nimesid. Kõige esimesena alustas tegutsemist Liivakell. Peale seda tulid Kooli Prii, Kruvikeeraja, Versus, millest arenes välja üle-mustamäeline koolide ühisleht, mis omakorda arenes üle-eestiliseks leheks, kui mindi Eesti Ekspressi vahele. Objektiiv sai alguse alles 2007.aastal.

Ajast aega on koolilehe ülesanne on olnud avaldada õpilaste loomingulisi üllitisi ning lisada vürtsi ja naeru üksluistesse kooli-

päevadesse. Viimastel aastatel on välja kujunenud tore traditsioon pühendada viimane number abiturientidele.

Liivakell oli esimene Tallinna 32. Keskkooli koolileht. See hakkas ilmuma kaheksakümnendate lõpus, üheksakümnendate alguses. Selle eestvedaja oli tollane direktor Henn Unt. Vanast lehest saame teada, et 1991. aastal, kui oli kooli 20. aastapäev, toimus aprillis sünnipäevale pühendatud nädal. Sellel nädalal toimus ajalookonverents, isetegevuslaste

päev, õpilastööde näitus, vilistlaste kohtumised õpilastega, spordivõistlused, pidulikud kontsert-aktused õpilastele, aasta-ball gümnaasiumile, juubeliaktus ja vilistlaste pidu. Liivakell ilmus 4 korda aastas.

Mõningad kõmu-uudised:

...Meie koolis UFOd? Jõudnud kooli, otsustas väike tüdruk minna garderoobi. Seal ootas teda aga ülalatus. Nimelt ilmus kuskilt hirmus elukas, kelle pea ümber vehklesid hõbedased nooled. Ta astus ähvardades paar sammu tüdruku poole ning avas suutaolise moodustise, kust kuuldus arusaamatuid kõnesarnaseid hääletsusi. Tüdruk ehmus ja lidus koju. Keeras seal luku kaks korda kinni. Ehmatusest toibunud, kirjeldas ta toimunut nii: olendil olnud neli kõrva, kaks läbipuurivat silma, tohutu suur nina, peas sarv; ei kõndinud nii nagu inimene; tema pea ümbrus oli lakkamatult sähvivatest välkudest hallikas.'

Niisiis on ka meie koolis UFOt nähtud, hirmsat pealekauba. Kes julgeb, võib vaatama minna- ehk õnnestub näha. (Liivakell, 1992)

Kooli Prii hakkas ilmuma üheksakümnendate teises pooles. Lehes nagu ikka, kirjutati sündmustest, aga lisaks sai sealt lugeda anekdoote ja huvitavaid kuulutusi. Enamasti ilmus see iga kahe nädala tagant, kuid mingil ajaperioodil jäi leht ilmunuta.

Vastsündinud lapse laip prügi-kastis

23. jaanuaril umbes kell 10.00 avastas meie kooli töötaja Valen-

tina Pisarenko kooli tagant keskmisest prügikastist vastsiündinud lapse surnukeha. Ta informeeris nähtust ka haldusdirektor Ants Ivaskit, kes oli samuti veendunud, et tegu polnud nukuga. Kutsuti välja politsei, kes võttis asja uurimise üle. Kohal käisid mitmesugused eksperdid. Asjaosalised kirjutasid seletuskirja. Koolis tekitas see sündmus suure segaduse. Kohe hakkasid levima kõikvõimalikud kuulujutud lapse surma põhjustest. See ebainimlik sündmus leidis kajastamist massimeedias. Lapse surma põhjuse selgitab välja kohtumeditiiniline ekspertiis. (Kooli Prii, 1998)

Kuulutusi Kooli Priist:

Ostan tühje telefonikaarte! Tel. 8-255-13414

Ostan kosmoselaeva Sojuz, võib vahetada ka näiteks Mir-i vastu. Kosmonaut Laika.

Inimesed, kuulake rohkem metalit, sellepärast, et see ruulib! MSMM inc.

Versus ilmus esimest korda 2002. aastal. Selle peatoimetaja ja eestvedaja oli Liisa-Indra Kärt. Leht sai sellise nime, sest sooviti kajastada diskussiooni ja erinevaid arvamusi. Versuses räägiti kõigest, see oli nagu Elu24, ainult kooliversioon. Kirjutati headest tulemustest võistlustel, tehti palju

intervjuusid, piiluti igasse kooli nurka, oli olemas isegi kolumn „Seks&Kool“. Versusest sai Mustamäe üks loetumaid lehti ning seetõttu muutuski üle-mustamäeli-seks. Versus ilmus kord kuus.

Teie koolis on POMM!

Teie siipäev, 21. jaanuar-suts ja valmis.

Ähvardused jätkuvad.

Seekord kannatavad kaks kooli: Tallinna 32. Keskkool ja Tallinna 37. Keskkool, kus käis Raineri sõber Siim. Juss, kes nüüd telefonikõne ajal ainukesena Raineri kõrval viibib, üritab poissi küll ümber veenda, kuid asjatult. Seekord helistatakse Raineri vanavanaema mobiililt. Ka nüüd võetakse mõlema SIM välja, et kõnele jälile ei saadaks. Mis asja politsei jaoks veel keerulisemaks teeb, on tõik, et mobiil on ostetud Inglismaalt. Seega, kui vajutada SOS nuppu, siis valib telefon numbri 112 Inglismaa operaatori

Märts 2005

Tallinna 32. Keskkool

Lk. 1

Presidendi vastuvõtt kui pedeparaad!

Horoskoop	UFO Tallinnas	Sõltudes surmast
Tähtedlane Liina jagab oma teadmisi ning seloostab lähidalt teie tuleviku esindajaid. Loe lähemalt lk. 4	Tallinnas Sõle täna õnnestus juhuslikul viisil tunda tundmatut lendavat objekti pildistada. Loe lähemalt lk. 8	Kas sõltuvus on häigus, mida ei saa ravida? Kas te kahjustate enda tervist? Kui palju raha kulub oma sõltuvuse ravimiseks? Loe lähemalt lk. 10

kaudu. Sealt tekkis ka politseis väärarvamus, et helistajateks on noored ja andekad häkkerid.

Ähvardus tehakse esimese tunni lõpu poole, misjärel 32. keskkooli õpilased kohe evakueeritakse. 37. keskkoolis õppijad saavad käskluse joped võtta ja välja joosta alles teise tunni alguses. Kui 32. keskkool peab väljas jälle vähemalt pool tundi külmetama, siis 37. keskkool saab majja tagasi juba kümne minuti pärast. Kas see on see mõlema kooli puhul pommi leidmiseks piisav aeg? Või talitatakse arva-

muse "pommi nagunii ei ole" järgi.
(Versus, 2000)

Kruvikeeraja alustas ilmumist 2005. aastal. Peatoimetaja kasutas nime Ande Andekas-Lammutaja. Selle lehe eesmärk ei olnud teenida rahalist kasu, vaid rakendada õpilaste liigse energiat. Tegemist oli noorte grupeeringuga, kelle unistus oli tuua maailma veidi naeru ja päikest. Kruvikeeraja tagakaanel oli isegi suur pilt sellest, kellest samas numbris oli räägitud.

Presidendi vastuvõtt

Ka gay-ühiskond oli edukalt esindatud. Südamekesega noormees täitis oma eesmärgi hiilgavalt ja nagu alati, teenis välja teiste põlastuse. Selle kohta ei oskaks öelda muud, kui et nii gaylik käitumine. Kallid inimesed, saage aru, et peded ei ole IN. Eesti iive on niigi madal, tõstame seda. Ärge raisake oma aega asjade peale, mis lõppkokkuvõtteks ei loe, „let's make a difference!“ (Kruvikeeraja, 2005)

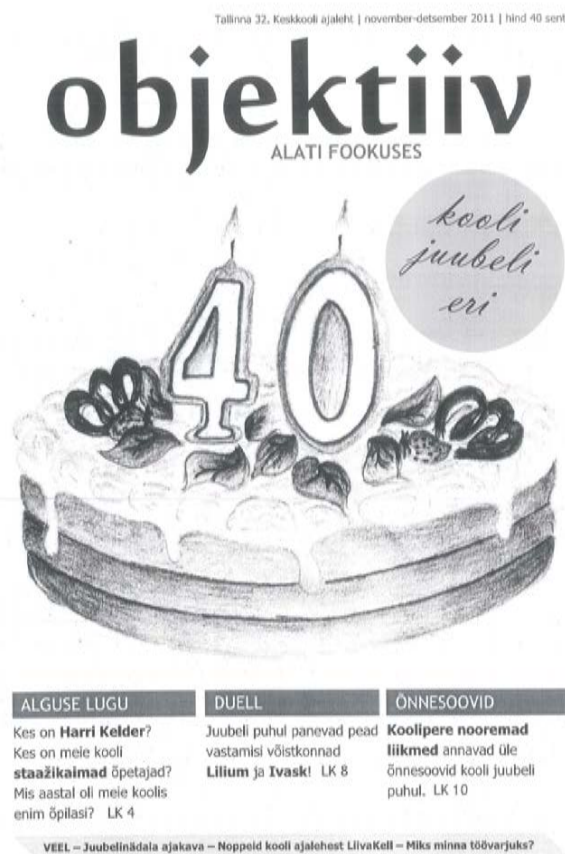
2007. aastal, kui Objektiiv sai alguse, oli peatoimetaja Liina Joonas. Praegu on peatoimetaja Anna Leena Neering. Leht ilmub 4 korda õppeaasta jooksul, enamasti enne vaheaega. Järgmisel aastal saab esimese Objektiivi ilmumisest 10 aastat. Kui kooli juubeliaasta saab läbi, saab hakata

uut juubelit pidama.

Black Box

Meie kooli tütarlaps Maret Saluste on pärit ühest looduskaunist kohast, mis andis talle ohtralt inspiratsiooni. Fotograaferimise lembusest on arenenud välja suur armastus, mille vili on nüüd tema esimene fotonäitus. Selle 12.d klassi õpilase esimene ja kindlasti mitte viimane näitus kannab salapärase nime "Black box" /.../ Terve märtsikuu on võimalik näitust näha Linnateatri kaminasaalis ning aprilli algusest meie armsas koolis. Alates 15. maist kolib fotonäitus aga Rakvere teatrisse. (Objektiiv, 2013)

Koolilehti uurides jäi silma, et suitsetamine on olnud juba ammu suur probleem, sest sellest kirjutati Liivakellas, Versuses ja ka Objektiivis. Viimaste aastate üks kajastatuid persoone on olnud Maarja Merigan, kellest kirjutati

juba tema õppealajuhataja ametiajal. Menukad on ka duellid, kus vastamisi olnud õpetajad, õpilased, perekonnad ja ka paarid. Koolilehe hind on kõikunud kolmest kroonist viieni ning uue raha ajal 4 sendist euron.

Koolilehtede väljapanek on nähtav kooli raamatukogus.

32. KESKKOOLI STIIL AJAST AEGA

32. keskkool on tuntud kui stiilsete inimeste kool. Inimesed ei karda massist erineda ja kannavad just seda, mis meeldib. Keegi ei vaata viltu, kui juuksed on sinised, jalas pidžaamapüksid või nagu kaunistavad pärlid.

Õpetaja Anne Almet andis mulle oma klassist leitud eelmise matemaatikaõpetaja Kadri Pensa kunagise klassi fotod. Mustvalge foto on tehtud umbes 80ndate keskel ja värviline foto juba 80ndate lõpus või 90ndate alguses. Võrreldes riideid, mida kanti siis ning mida kantakse nüüd, leiab nii mõningaid sarnasusi. Värvilisel fotol ehk umbes 90-ndatel populaarsust kogunud kõrge pihaga ja üleskääritud säärtega pükse näeb praegu koolis igal teisel õpilasel jalas. Samuti suuri värvilisi kampsuneid, teksajakke, tenniseid... Kui pilt poleks vana foto hõnguga, ei saaks arugi, et see pole praegusel ajal tehtud.

Narmastes tukad ja uhked keeratud lokid (eriti mustvalgel fotol) on tehtud tüdrukutel seriaali "Dallas" järgi, mida 80ndatel televiisorist näidati. Tänapäeval enam selliseid soenguid ei ole. Praegu on valik pigem kirju: on vikerkaarvärvilisi juukseid, rastapatse, pikki ja lühikesi juukseid, sirgeid või lokkis, tukaga, tukata... Siiski on kujunenud välja ka mõned populaarsemad. Näiteks on poiste

80-ndate klassipilt

seas populaarne külgedelt lühem ja pea pealt pikemate juustega soeng. Enamasti kantakse siis pikemaid juukseid patsikummiga pea peale kinniseotuna (3 toredat 10.c klassi õpilast on seda fotol ka demonstreerinud).

Mustvalge foto juurde tagasi tulles paistavad silma kaks tüdrukut, kellel tunduvad olevat värvilised dressipluusid, ja poiss, kellel on kolme triibuga tennised. Õpetaja Almet ütles mulle neid pilte näidates, et nendele tüdrukutele ja poisile oli kindlasti keegi välismaalt need toonud. Sel ajal oli säärase spordiriie kandmine kadestamisväärne. Neid rõivaid vaadati suure igatsusega, sest tegemist oli ikkagi kalli välismaa kraamiga. Ka meie koolis võib iga päev

näha toredaid värvilisi Adidase dresse ning 90 -protsendilise tõenäosusega kindel olla, et need on pärit Humana vintage'st. See on kindlasti meie kooli õpilaste üks lemmikkoht, kust omanäolisi vahvaid riideid oma garderoobi hankida.

Kokkuvõttes on 32. keskkool olnud alati üks väga ägeda riietumisstiiliga kool. Selle väite illustreerimiseks lisasin rohkem pilte praegustest õpilastest, et armsad vilistlased saaksid mõtiskleda oma kooliaja peale ja mõelda oma peas, mis on sarnane ja mis on õpilaste riietumisstiilis muutunud. :)

Aitäh õp. Anne Almetile, 11.b klassile, 10.c klassile ja minu enda klassile 11.c- le fotode eest.

Tänapäeva koolinoored

80-ndate klassipilt

LUBADUSI UUEKS AASTAKS

INGRID TÄRK 12.D

Uskumatu, ent aasta 2017 meid peagi juba vastu võtab ja soojalt tervitab. Võib-olla lubasime 2016. aasta alguses kõike klassikalist kokku, kuid aastale tagasi vaadates ei ole me siiski üle kolme korra jõusaali jõudnud ja noh.. Nutella eksisteerib ikka veel seal köögiriivil.

Täitmata jäänud lubadused võivad hoopis stressi tekitada, aga iseendaga rahulolu ja millegi hea tegemine on tunduvalt olulisem kui kaotamata jäänud lisakilo või söödud sõõrik. Seepärast oleme tulevaks aastaks koostanud listi eesmärkide ja lubadustega, mille täitmisel peaks sind saatma rahulolu ja positiivne meelestatus.

- Ütle võõrale tänaval midagi ilusat.
- Osale “Teeme ära!” 2017 talgutel.
- Tee endale eraldi Instagrami kasutaja, kuhu postitad iga päev ühe pildi millestki positiivsest. Nii saad aasta lõpus tagasi vaadata ja ainult head meenutada.
- Keskendu sellele, mis sul on, mitte sellele, mida sul ei ole.
- Liigu! See ei tähenda, et peaks kohe jõusaali või rühmatreeningusse tormama. Lihtsalt pane teler vahelduseks kinni ja mine naudi värsket õhku.
- Maga iga päev vähemalt 8 tundi. Tundub paljudele võimatu, ent kvaliteetse unega on päev ka palju produktiivsem.
- Leia võimalusi, et halbadest harjumustest head teha. Telefoni kipuvad kõik pidevalt näppima. Candy Crushi asemel võid endale hoopis Duolingo tõmmata, mis aitab mõne uue keele selgeks õppida.
- Proovi olla nädal aega ilma internetita. Märgi üles, mida tundsid, kas jõudsid asju rohkem tehtud jne.
- Mine avasta Eesti ilusaid paiku. Alati ei pea üle piiri minema.

Praegune 12.D veel värskete rebastena jõule pidamas

VILISTLASTE LOOMINGUT

HELEN LOIT 37. LEND

Angelica sylvestris 2012

Metskits 2013

Rebane 2013

Warszawa

Suurlinna tuled mind võrgutasid ära
kaugeks jään'd on maaelu kisad ja kärad:
tuulekohin, linnusädin...
kõigest sellest ära väsin'd.
Nüüd signaalimeri ja masinamüha
unelauluks taandun'd juba.
Tänavamuusiku võrgutav keel
aina lähemale kutsub kaugelt mu meelt.
Ta püüab võrgutada lõksu
tarbijate mängupõrgu:
"windowshopping- adjöö!
mul on raha mul on töö!"
Viiu-viiu-viiu-viiu!
Äratab mu hüpnootiseeritud meeli.
Muusik pingule tõmbab pillikeeli
ja vabastades kõlab midagi tuttavliku
heldinult sulatab elu nii mõttliku.
Tuttav lehtede sahin...
Rahulik ojakese vulin...
Vaikne looduse sosin...
Nüüd selle koopiat laulab tänavauliku,
joobunu mulin.

JÕULUHOROSKOOP

JANEK VAAB 11.B

JÄÄR (21. MÄRTS – 20. APRILL)

Põhjaliku inimesena teed pühade ajal kõike korralikult. Sellegi poolest jõuad sa teha suurpuhastust, pesta pesu ja küpsetada jõululeivad ja praadida jõulupraadi ja küpsetada jõulutordid ja leotada jõulukala ja küürida ja vaipu koppida.

SÖNN (21. APRILL – 21. MAI)

Sind kui kindlameelset inimest ei suuda meelitada ükski nägus noormees või neiu, kes kaubanduskeskuses kogu hingest jõulukraami üritab pähe määrida. Teadsid juba varem, et kuuse asemel viid sel aastal koju hoopis kasepuu.

KAKSIKUD (22. MAI – 21. JUUNI)

Oled viimasel ajal mõtlikuks muutunud. Päike ei sära enam nii eredalt kui varem. Rohi on kaetud lõrtsise lume ja prügiga. Tusk, tume argipäev ei ole suutnud pakkuda midagi peale mardi- ja kadripäeva ning jalustrabava Playboxi. Tähtede seis lubab südantsoojendavaid pühasid.

VÄHK (22. JUUNI – 23. JUULI)

Kuhu Päike kadus? Sinu aastaag on kesksuvi ning praegune aastaag ajab sind segadusse. On päkapikkude luusimise aeg. Nad on su voodi all, sahtlis, tühjas rahakotis ja kapis, kuhu võib olla peidetud praeguse ilma puhuks pisut külmarohtu. Vaata ette, sest päkapikk sellist asja andeks ei anna.

LÕVI (24. JUULI – 23. AUGUST)

Oled salakaval. Juhatad poes heasüdamlikule vanaprouale mandariinide asukoha kätte, kuid sa ei ütle talle, et mõni minut tagasi noppisid sealt kõik söödavad mandariinid välja.

Mandariinide söömine on tõesti üks hea ja halb harjumus, lõhn jääb külge ja pärast enam lahti ei saa, täpselt nagu suitsetamine

NEITSI (24. AUGUST – 23. SEPTEMBER)

Koolivaheaja alguses viskad kõik vanad vihikud kus see ja teine ning teed ruumi plastmasskuusele. See on väga praktiline: ei aja okkaid, saab ka järgmisel aastal kasutada. Siiski igatsed enda kõrvale kedagi. Pea meeles, et ka neljajalgseid sõbrad otsivad jõuludeks kodu.

KAALUD (24. SEPTEMBER – 23. OKTOOBER)

Kuigi jõuludest on saanud müügimeeste tallermaa, pole sinust kadunud empaatiavõime ega heasüdamlikkust. Külasta kindlasti naabrit, kes juba kolmandat nädalat järjest räägib toas oma sõnajala ja jõulutähega. Tal on su üle hea meel! Ole valmis andestust paluma ja halba heaks tegema. Sinu pingutusi märgatakse.

SKORPION (24. OKTOOBER – 22. NOVEMBER)

Peaksid jõulude ajal rahulikult võtma. Kuigi kõik on ammu märganud su aktiivset hinge, ei suuda sa rahmeldamist lõpetada, see võib tuua kaasa probleeme sõprade või tervisega.

AMBUR (23. NOVEMBER – 21. DETSEMBER)

Ambur tundis jõulude lähenemise hõngu juba augustis. Varakult valmistas ta sügavkülma piparkoogitaigna, pani hakkama glögi ning kirjutas kirja jõuluvanale. Kalduvus hasartmänge mängida mõjutab teda ka jõulude ajal. Sellest hoidudes ja arendades töökat poolt, tulevad tema jõulud imelised.

KALJUKITS (22. DETSEMBER – 20. JAANUAR)

Peaksid veetma aega oma perega. Rahamured pole sulle võõrad, kuid üks hea mälestus kaalub üles sada kallist kingitust. Kui pole perekonda, siis otsi üles oma sõbrad. Praegu on hea aeg helistada oma vanale tuttavale või kaugele sugulasele.

VEEVALAJA (21. JAANUAR – 19. VEEBRUAR)

Veevalaja tunneb, et tal käiakse liialt tihti külas. Ära vii Veevalajale mingil juhul piparkooke, selle asemel sobivad muud küpsetised. Veevalaja on suur glögisõber ning teda võib kohata Jõuluturul seda ka rüüpamas.

KALAD (20. VEEBRUAR – 20. MÄRTS)

Sinu kõrgelt arenenud fantaasia ja hea maitse aitavad ehtida kuuske ja kodu. Fantaasial lennata lastes võid maha magada soodsa võimaluse oma elus. Hoia silmad-kõrvad lahti. Sinu mineviku varjud võivad sind kummitama tulla.

IGA PILT RÄÄGIB OMA LOO

1975. aastal toimus Tallinna 32. Keskkoolis keelepäev, esireas vasakul ettekandeid kuulamas kauaaegne direktor Harri Kelder.

Aasta 1986. Esiplaanil seisab Eeva Laul, kes töötab nüüd vilistlasena Tallinna 32. Keskkoolis logopeedina.

Matemaatika õp. Malle Vakepea koos oma klassiga 1981.-1982. õppeaastal

Traditsioonide järjepidevus - ka tänapäeval astuvad suurte kõrval koolimajas esimesi samme väiksemad õpilased.

Tallinna 32. Keskkooli üldpilt 1993. aasta sügisel.

Tallinna 32. Keskkooli 30. aastapäev 2001. aastal. Õpetajad taaslavastasid õpilastele oma koolipõlve.

Tallinna 32. Keskkool 2004. aastal

Tallinna 32. Keskkooli 40. aastapäeva kontsertaktus Salme Kultuurikeskuses. Lavastus 1971. aasta koolimaja avamisest.

Eesti Vabariigi aastapäeva aktus, mis ei jätnud mitte kedagi külmaks

Meie õpetajate seas leviv kultus: iga trend tuleb omal nahal järele proovida

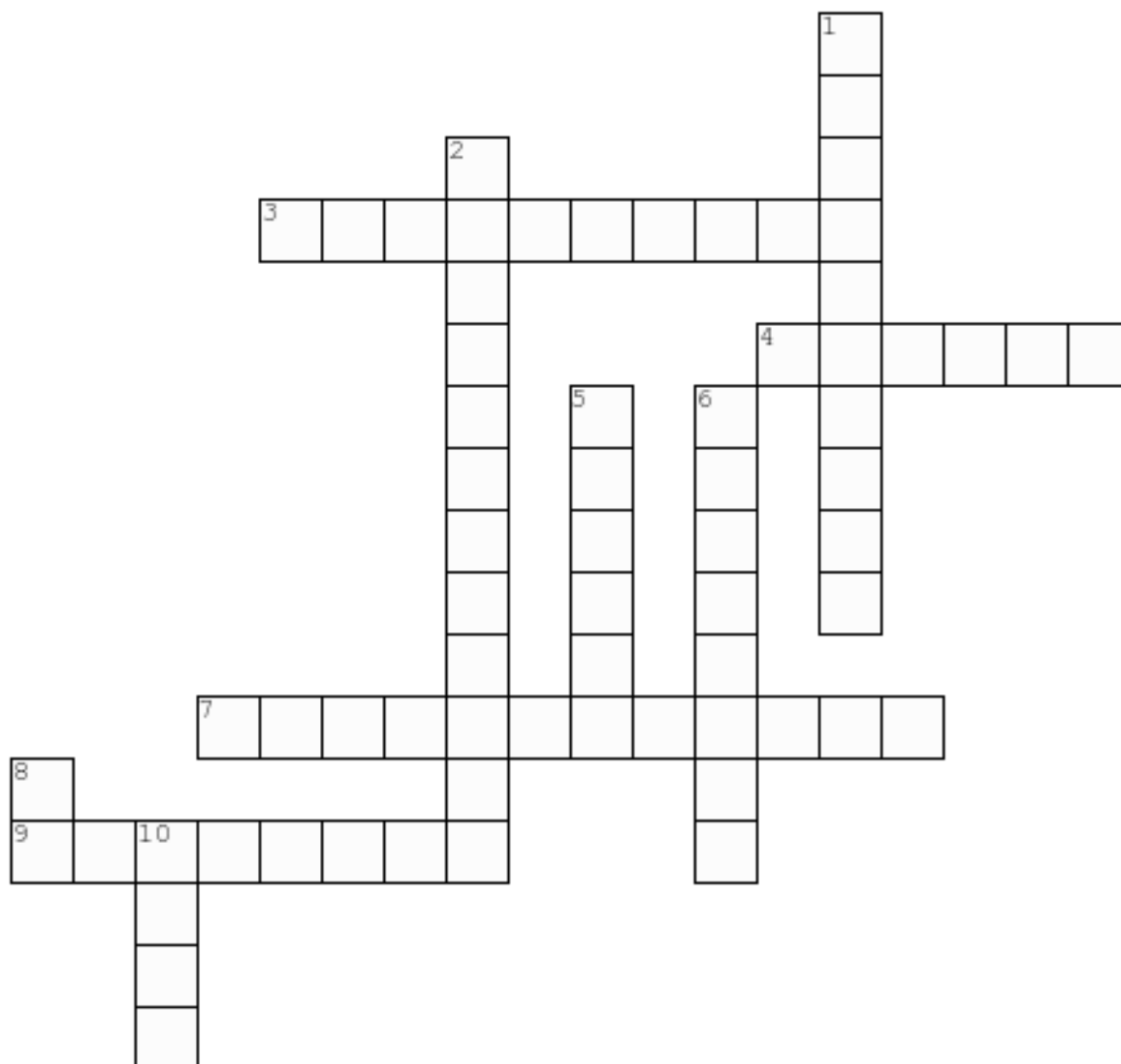
Direktriss Maarja Merigan on alati teadnud, mis on ühe õnneliku kooli saladus

Alati säravad Leeve Eero ja Kerstin Vessik

KUI PALJU SINA MEIE KOOLIST TEAD?

CARMEN KASK 12.D

Vertikaalselt:

1. Meie koolis mõõdetakse aega.. (lõpeta lause)
2. Õpetaja Tõnis Veelmaa lemmikajaviide
5. Meie kool oli ja on kuulus oma arhitektuurilise erinevuse poolest, sest 1980. aastatel asus teisel korrusel..
6. Mitu inglise keele õpetajat on meie koolis?
8. 32. keskkoolis kunagi pakutav fenomenaalne õp-
pesuund
10. Direktriss Maarja Merigani neiupõlvenimi

Horisontaalselt:

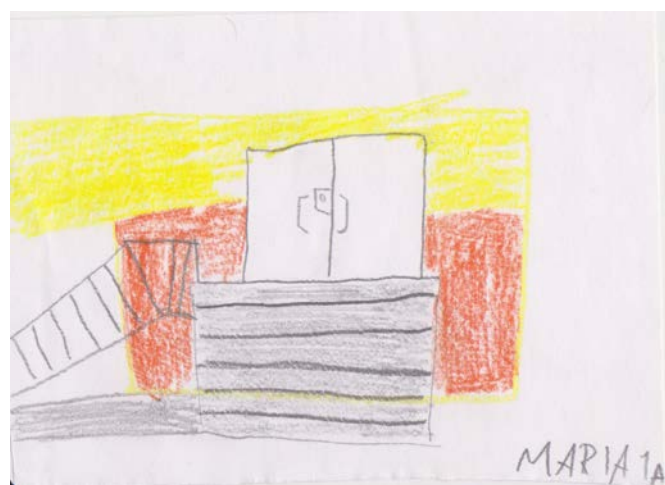
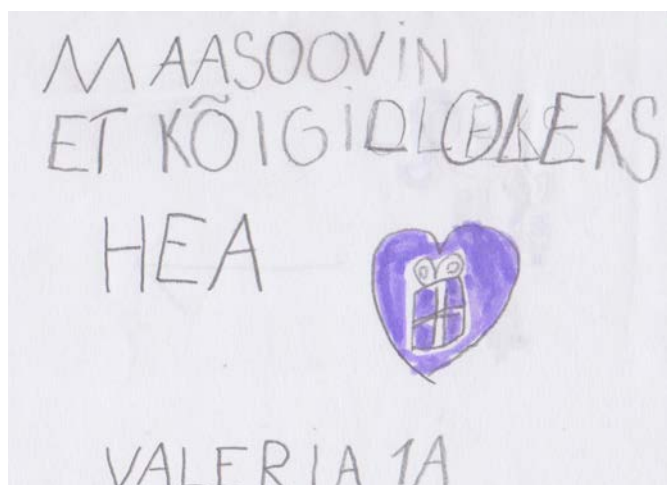
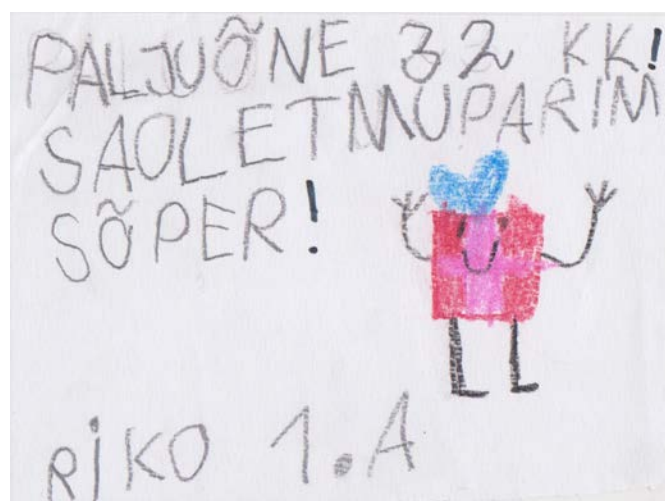
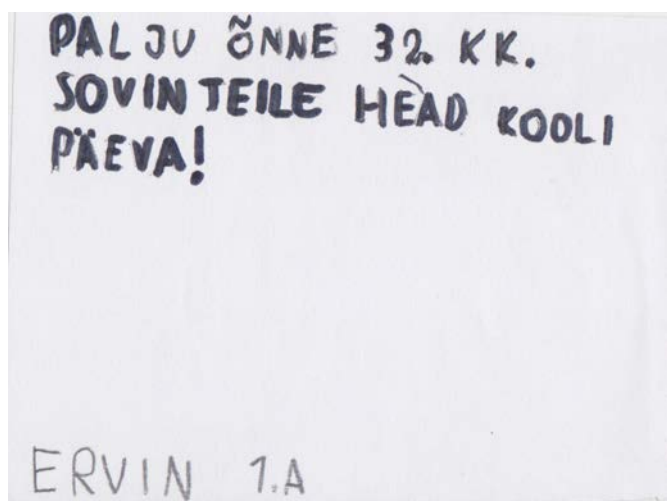
3. Õpetaja Krista Kiisler loodab, et kõigist õpilastest kasvavad..
4. Kuigi alkohol on koolis keelatud, oli ... 21. sajandi algul koolis iga päev õpilaste ja õpetajate seas populaarne
7. Õpetaja, kes paistab koolis silma oma pikkusega
9. Õpetaja Maret Varblase vaieldamatu lemmikmuus-
ter

1. sündmused, 2. kohviõmblus, 3. müükoloogid, 4. puskar, 5. Kelders, 6. ükskõik, 7. Meelis Raitend, 8. IT, 9. täpiline, 10. Pulk

SÜNNIPÄEVAÕNNITLUSI MUDILASTELT

ALICE VEEDLA 9.B

Meie kallil koolil on seljataga juba pikad aastad ning kätte on jõudnud 9. juubel ehk 45. sünnipäeva-aasta. Kindlasti soovivad kõik, kes armsa 32. keskkooliga vähem või rohkem seotud on olnud, koolile kõige paremat, kuid täpseid sünnipäevaõnnitlusi otsustasime küsida 1.a klassi õpilastelt.

Peatoimetaja: Anna Leena Neering

Toimetused: Hannelore Karmel Juurikas,
Janek Vaab, Katriin Kents, Sandra Valk,
Iiris Purge, Alice Veedla, Carmen Kask,
Elisabeth Elmend, Mathias Kangur

Keeletoimetused: Eha Aare

Küljendus: Ingrid Tärk

Fotod: Kristel Kubberi erakogu ja
Tallinna 32. Keskkooli arhiiv

